

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—264

ΟΙ ΔΥΟ ΣΠΟΡΟΙ

Κηπουρός τις ἡτοιμάζετο νὰ σπείρῃ σπόρους τινας, ὅταν ὁ εἷς τούτων ἀνεφώνησεν : «Μὴ μὲ ἀφήνῃς νὰ ταφῶ ἐν τῇ σκητείνῃ καὶ ὑγρᾷ γῇ. Διατί νὰ μὴ μείνω ὑπὸ τὸν θερμὸν τοῦτον ἥλιον ἐνθα εὐρίσκομαι νῦν ;» Ἄλλ' ὁ κηπουρὸς ἐρρίψε τὸν σπόρον εἰς τὸ ἔδαφος καὶ τὸν ἐσκέπασεν, ἀδιαφορῶν περὶ τοῦ παραπόνου του. Ἐνῷ ἔπραττε τοῦτο ἕτερος σπόρος ἔπεσε τῶν χειρῶν του ἐπὶ τινος λίθου, ἐνθα ἔμεινεν ἐκτεθειμένος εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου. Μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἐξηράνθη καὶ ἐτρίβη, ἐνῷ ὁ ταφείς σπόρος ἀκριβῶς κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤρχιζε νὰ βλαστάνῃ τρυφερὸν στέλεχος, ἀύξησαν μέχρι σοῦ ὠρίμασε καὶ ἐγένετο ἄνθος, καὶ εἶτα πλήρης καρπός.

ΠΑΙΔΙΑΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἵπάρχει ἡλικία τις, καθ' ἣν τὰ πάντα προσμεδιῶσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον οὐδὲν νέρος ἐπισκιάζει τὸ μέγεθος αὐτοῦ, καὶ ἀδιαφορῶν περὶ παντὸς ἄλλου, εἰς ἐν καὶ μόνον αὐτὸς ἀποβλέπει τὴν τέρψιν καὶ τὴν θυμηδίαν. Ἡ ἡλικία αὕτη εἶναι ἡ παιδική. Πόσον ταχύπους, πόσον εὐκαμπτος εἶναι ὁ παῖς, πόσον ἀνήσυχος ὁ νοῦς του εἰς ἐν καὶ μόνον περιστρέφεται, τὴν παιδιάν, αἱ χεῖρες του, οἱ πόδες του δὲν ἔχουσιν ἡσυχίαν, θέλει νὰ τρέξῃ, νὰ παίξῃ, νὰ διασκεδάσῃ.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐθεώρησαν ἀείποτε τὴν γυμναστικὴν ὡς ἀχώριστον σύντροφον τῆς σωματικῆς εὐεξίας· δι' ὅπερ καὶ Γυμνάσια εἶχον καὶ διάφορα εἶδη ἀγώνων καὶ παιδιῶν συνεστήσαντο· καὶ περὶ μὲν τῶν ἀγώνων οὐδόλως πρόκειται ἐνταῦθα, διότι πολλοὶ πολλαχοῦ λόγον ἐποίησαν· ἀλλὰ περὶ τῶν

παιδιῶν θέλομεν εἰπεῖ ἀλφαριθμητικῶς αὐτὰς κατατάσσοντες καὶ παρατηροῦντες οἷαν σχέσιν ἔχουσιν ἐκείναι πρὸς τὰς παρ' ἡμῖν συνήθεις.

Πρῶτον εἶδος παιδιᾶς θέλομεν ἀναφέρει τὴν Ἀγκοτύλην ἣν ἕτεροι Ἐγκοτύλην λέγουσιν. Ἐπαίζετο δὲ οὕτως : Ὁ μὲν ἔστρεφε τὰς χεῖρας εἰς τὰ ὀπίσω καὶ συνέπλεκε τοὺς δακτύλους ἔχων τὸ κοῖλον πρὸς τὰ ἄνω, ὁ δὲ ἕτερος ἱστάμενος μὲ τὰ γόνατα ἐπὶ τοῦ κοίλου τούτου, καὶ καλύπτων μὲ τὰς χεῖρας τὰ ὄμματα τοῦ πρώτου, τὸν ἠνάγκαζε νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ προσδιωρισμένον μέρος.

Ἀκινετινδα. — Παιγνίδιον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ μὲν προσπαθεῖ νὰ μετακινήσῃ τὸν ἄλλον, ὁ δὲ ἀγωνίζεται νὰ μὲν ἀκίνητος.

Ἀποδιδρασκινδα. — Παιγνίδιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ μὲν ἐκάθητο ἔχων κλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς, (ἢ καὶ ἄλλος τοῦ ἐκλείει αὐτοὺς) οἱ δὲ ἔφευγον· ἅμα δὲ ἐσηκώνετο ζητῶν νὰ εὕρῃ τινὰ, ἕκαστος ἐφρόντιζε νὰ προφθάσῃ εἰς τὸν τόπον ἐκείνου. Τοῦτο τὸ παιγνίδιον σώζεται καὶ σήμερον ὀλόκληρον, καὶ ὀνομάζεται, κρυφτὸ ἡτυφλομουῖα.

Ἀπόρραξις. — Ἐλέγετο ἀπόρραξις, ὅτε ἐκτύπουν τὴν σφαῖραν, ὅχι πρὸς τὸν τοῖχον, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἔδαφος τόσον δυνατὰ, ὥστε ἀποκρουομένη ἀνεπήδα, καὶ πάλιν τὴν ἐκτύπουν μὲ τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἔδαφος ὁ δὲ πλειονάκις κτυπήσας καὶ ξαναπαίσας ἐλογίζετο νικητής.

Ἀρτιάζειν. — Παιγνίδιον κοινότατον, καὶ νῦν καλούμενον μονὰ ἢ ζυγὰ. Ἐπαίζετο δὲ οὕτως : Ἐλάμβανέ τις λεπτοκάρυα ἢ ἄλλα πράγματα εἰς τὴν μίαν χεῖρα, καὶ κλείων αὐτὴν ἡρώτα ἄλλον «ἄρτιος ἢ περιττός εἶναι ὁ ἐν τῇ χειρὶ μου ἀριθμός ;» καὶ ἐὰν μὲν ἐπετύγχανεν ὁ ἐρωτώμενος ἐλάμβανεν αὐτὰ, εἰδὲ μὴ ἐπλήρωνεν ἄλλα τόσα.

Ἀστραγαλισμός. — Παιγνίδιον ἀρχαιότατον καὶ κοινότατον παρὰ τοῖς Ἕλλησι μέχρι τοῦδε